

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci stěžovatele **S. V.,** zastoupeného JUDr. Pavlem Ramešem, advokátem se sídlem v Praze 1, Bolzanova 1, za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 9. 2004, č. j. 24 Az 1981/2003 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna zástupce stěžovatele JUDr. Pavla Rameše **se určuje** částkou 1075 Kč, která bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 9. 2004, č. j. 24 Az 1981/2003 - 25, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán“) ze dne 15. 7. 2003, č. j. OAM-2031/VL-18-HA14-2003, kterým mu nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Správní orgán své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatelem

uváděné obavy z vyděračů stejně jako snahu o legalizaci pobytu na území České republiky nelze podřadit mezi taxativně stanovené podmínky pro udělení azylu. Rovněž neshledal důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 13 odst. 1, 2 zákona o azylu a ani důvody uvedené v ustanovení § 14 tohoto zákona, stejně jako ani překážku vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Krajský soud v Ostravě po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu shledal podanou žalobu proti tomuto rozhodnutí nedůvodnou, neboť jím nebyl porušen zákon, a proto ji zamítl. Soud dospěl k závěru, že stěžovatel požádal o udělení azylu pouze účelově až poté, co byl správně vyhoštěn a chtěl tímto způsobem legalizovat svůj pobyt na území republiky. Ani jím tvrzený důvod obav z mafie není podřaditelný pod zákonné důvody pro udělení azylu.

Proti tomuto rozhodnutí soudu podal stěžovatel včas kasační stížnost, ve které namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), které spatřuje v tom, že krajský soud posoudil jeho věc v rozporu s právním řádem a rovněž vážná pochybení shledává u všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu. Má též strach z nuceného opuštění České republiky a následného odjezdu do Ukrajiny, kde mu hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů, jež blíže nespecifikuje.

Správní orgán uvedl, že se ke kasační stížnosti vzhledem k jejímu obsahu nebude vyjadřovat.

Ze správního spisu soud zjistil tyto rozhodující skutečnosti:

V žádosti o udělení azylu stěžovatel jako důvod uváděl obavy z mafie, která mu vyhrožovala a vyžadovala výpalné, když jej několikrát její členové zbili. V České republice by chtěl žít a nalézt zde práci. V pohovoru k žádosti o udělení azylu stěžovatel podrobně popsal případy napadení ze strany mafie a zopakoval, že jej k žádosti o udělení azylu vede obava z mafie a snaha o legalizaci pobytu v České republice. Dále uvedl, že problémy se státními orgány neměl.

Správní orgán rozhodl o žádosti stěžovatele o udělení azylu způsobem již výše popsaným.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Pokud jde o důvody, které stěžovatel uváděl jako důvody pro udělení azylu, Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že azylové řízení je nutno považovat za zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi svého původu. Právě důvodnost pronásledování, tedy naplnění zákonných podmínek stanovených zákonem o azylu, je kritériem při posuzování žádosti. Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny a jsou poměrně úzké. Žádný z důvodů, v zákoně uvedených, však stěžovatel neuvedl. Samotná obava ze soukromých osob (mafie), stejně jako legalizace pobytu v České republice, jimi totiž vzhledem k citovanému ustanovení § 12 zákona o azylu dle ustálené judikatury být nemůže. Proto soud tuto námitku neshledal důvodnou. Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že se žádost stěžovatele o udělení azylu jeví nutně jako účelová, když byla podána poté, co stěžovatel byl správně vyhoštěn z území České republiky.

Pokud stěžovatel jako další důvod kasační stížnosti uvádí blíže nekonkretizovaná pochybení u všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu, pak Nejvyšší správní soud ani tuto námitku neshledává důvodnou, protože krajský soud vyšel ze skutkového stavu, který byl řádně zjištěn správním orgánem, a to pokud jde o aplikaci všech citovaných ustanovení zákona o azylu, a z hlediska skutkového navíc vycházel především z vlastních tvrzení stěžovatele.

Pokud konečně stěžovatel uváděl v kasační stížnosti obavu z návratu do země původu, Nejvyšší správní soud se touto námitkou nemohl zabývat s ohledem na absenci jakékoliv konkretizace.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 cit. zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu z důvodu nadbytečnosti nerozhodl, neboť o věci rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Soud žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a správnímu orgánu mimo obvyklou činnost žádné náklady řízení nevznikly.

Odměnu zástupce stěžovatele určil soud ve výši 1075 Kč za jeden úkon právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení) dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. a jeden režijní paušál po 75 Kč podle § 13 téže vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu